

Podzimní vzpomínky

na naše předky a jejich sousedy padlé ve Velké válce

František Diviš a jeho cesta životem

Napsal Ing. Milan Smolík, pravnuk Františka

František se narodil v Malé Turné 11 domkáři Františkovi a Marii Hermachové ze Zátaví. Měl tři sourozence: bratra Eduarda, který žil v Oseku (jeden čas tam byl i starostou), bratra Josefa (měl řeznictví v Zábouří) a sestru Marii (provádala se do Zátaví, odkud též pocházela její matka). Do základní školy chodil do Jemnic, již od mládí pracoval na malém hospodářství v Malé Turné a vyučil se zedníkem.

26. března 1902, ve svých 21 letech, byl odveden k 11. pěšímu pluku do Písku a od 1. října do 30. září 1905 absolvoval tříletou vojenskou službu. Dalších 10 let měl strávit v záloze (několikatýdenní cvičení vždy po 2-3 letech). To ještě nevěděl, že vojna se mu stane osudnou. Dle dokladu o odvodu z roku 1902 měl František hnědé vlasy, boty č. 9 a výšku 168 cm.

11. října 1910 se oženil s Alžbětou, rozenou též Divišovou, z Radomyšle. Františkovi bylo v době svatby 29 let, Alžbětě 22 let. 13. srpna 1911 se jim narodil syn František (můj dědeček, který celý život pracoval v JZD Osek).

26. července 1914 byla vyhlášena všeobecná mobilizace, která se Františka bohužel jako aktivního záložáka v jeho 33 letech týkala.

1. srpna 1914 (synovi byli necelé 3 roky) odjel vlakem z píseckého nádraží přes Tábor, Gmund, Vídeň, Budapešť a Uhry do stanice Županje. Odtud 11. pěší pluk pochodoval k řece Sávě, přes kterou byli převezeni na srbské bojiště.

15. srpna 1914 pochodovali po trase Slatina-Jadranská Lešnica a Milina. O den později

pokračovali na výšinu Rasuljača přes Velkou Glavu. 17. srpna již u Velké Glavy bojovali a dobyli srbské zákopy v Ingoviči. Následující den však ustupovali pod velkou dělostřeleckou palbou zpět přes Velkou Glavu a František byl vážně raněn střepinou do zad a zároveň ohluchl na jedno ucho. Byl poslán domů, kde se léčil.

15. prosince 1915 se Františkovi narodil druhý syn Eduard (později poslanec FS a předseda JZD Drhovle). Již 6. dubna 1916, i když nedoléčen, musel František znovu do války. 29. dubna posílá manželce Alžbětě pohled z uherských kasáren z Guyle od 4. marš kumpanie z rakousko – maďarské hranice začínající slovy: „Přijměte ode mě srdeční pozdrav a políbek. Na všechny si tam na vás vzpomínám, milá ženo“. Nicméně veškerá korespondence na frontu i z fronty byla v té době cenzurována a když si např. žena stěžovala muži na frontě na útrapy války, dopis jí byl vrácen s tím, aby příště psala více vlastenecky.

František Diviš se svou manželkou a dětmi

O Guyle písečtí vojáci složili píseň: „*Dyž jsme do tý Guily přišli, byl to nějaký šum, každý kam jsme jenom vešli, říkal nemtudum. Čert ví, proč nás z naší vlasti přišoupli až sem. Ta Maďárie, ta Maďárie, to je blbá zem. Kdo byl jednou v Maďarii, snadno pochopí, proč se městu Guyla říká prdel Evropy*“. Možná i podle této písně říkali Maďarům „Nemtudáci“.

Z Guily se 11. písecký pěší pluk přesunul do pohoří Kras (slovensko – italská hranice). František v pohoří Kras strávil rok a půl a zúčastnil se pěti těžkých bitev. Krátké přestávky začaly již v květnu 1916. 20. a 21. května 1916 se bojovalo u Vezeny a již tam přišli někteří vojáci píseckého pluku o život. Podařilo se jim dobýt italské zákopy a tahali odtud pytle kávy, cukru, mouky či špek. Oblíbené byly italské masové konzervy a víno. Při rychlých přesunech poté často získané věci odhazovali.

V červnu 1916 pobývali v zákopech v Ronchi. Čas většinou trávili mačkáním všudypřítomných vší, mezitím hráli karty nebo šachy. Ze vzpomínek vojáka o zákopu: „*Byli jsme po dvou. Kromě malé pryčny tam byl asi čtvereční metr místa. Současně jsme se svlékat nemohli, na to prostor nestačil. Lehnout jsme si museli vedle sebe na bok jako dvě štěňata takřka na sobě. Po stěnách kapala voda po žluté mazlavé hlíně. Ze všech koutů smrděly odpadky jídel, krabičky od sardinek a člověčina*“. Vojáci raději využívali svou výzbroj jinak než k boji: bajonet nahrazuje sekyrku, ale i nůž, kladivo, dláto či věšák. Dýka krájí dobře sýr nebo chleba. Přílba je ideální umyvadlo. Lžíce se rovná vidličce i noži a také dobře oškrabuje bláto z bot. Telefonním drátem se dobře přišívají knoflíky. Důležitou výbavou je brotsak (mošna na chleba) a nejčastěji využívaná feldšpátka (polní lopatka). Byl čas i na pocity vložené do básní: „*Až já z vojny povandruju, dám si ruksak na uzel, polibte mně všichni prdel, koho jsem tu omrzal. Zpropadená vojančina do čeho mě připravila. Ted' tu sedím v díře jako nějaký zvíře*“.

23. července 1916 Emani (tak říkali Italům) zaútočili na Písečáky, zemřely stovky lidí, písečtí vojáci byli odříznuti i od vody. Příběh z 24. července (viz. kniha *Dvě ofenzivy*): 20 letý František Kout z Čepřovic řekl kamarádům, že oběhne Italy a přinese za 100 cigaret vodu z nedalekého jezera. Skončilo to špatně – byl zastřelen.

6.-19. srpna 1916 Rakušané ztratili pozice na masivu Monte San Michel a stáhli se k vesnici Marcottini. Bojovali zde též Písečáci. Když opouštěli v srpnu 1916 horu Monte Zebio, byli šťastni, že odchází z toho pekla. Absolvovali vysilující 24hodinový pochod, který zakončili v Tridentu a ubytovali se ve škole. Největším štěstím bylo (viz. vzpomínky vojáka), že si mohli sundat boty a spát zutí, aby si nohy plné puchýřů a živého masa odpočinuly. V zákopech si sundat boty nešlo. Dále mířili přes Innsbruck a Villach do Gorice. Písečáci se první zářijové bitvy ještě nezúčastnili a zůstávali v záloze. Jeden z vojáků k tomu poznamenal: „*Hoši, vono je to jedno, nejsme tam my, jsou tam jiní, lidi jsou to dycky a umírají a nevědí proč a zač. Mně je líto všech stejně, i Němců, Maďarů či Taliánů*.“

14.-17. září a 10.-12. října propukly silné boje jižně od Gorice. Voják Hála (viz. kniha *Dvě ofenzivy*) popsal pocity těchto dnů: „*Sedím ve stanu, strašlivé revma mě úplně sklíčilo. Je děsná zima a není čím topit. Vytrhávám list po listu z knih, které mám sebou a spaluji je na kameni, který jsem postavil uprostřed stanu. Loučím se s nimi nerad, ale co si mám počít? Přece nezmrznu. Hlavou se honí ponuré myšlenky a všechna veselost leží schlíple jako pes pod deštěm nasáklým kamením Krasu. Osud nás odkopl od světských radostí a zaklel do tohoto kamenitého kraje*.“

31. října - 4. listopadu 1916 se boje táhly mezi obcemi Vertojba a Lokvica. Písečáci hrdinně bojovali v zákopech u Mirenského Gradu směrem k řece Vipavě. Zde padlo či bylo nezvěstných 3 tis. členů 11. pěšího píseckého pluku a zbylo tak pouze 450 bojeschopných vojáků (mezi nimi zatím živ i František). 450 zoufalých vojáků se ubránilo kulomety útoku 6 tis. Italů. Voják 11. píseckého pluku vzpomíná na tyto dny: „*Situace je nezáviděníhodná. Naproti stojí asi minová baterie, neboť miny letí vždy čtyři najednou. Poněvadž lze sledovat let na nebi, vylézají vojáci z děr a jako štvanci uhýbají a pobíhají ze zákopu do zákopu. Zůstali jsme na místě – buď to padne vedle a pak se nám nic nestane anebo to vletí přímo na tu drátěnou střechu zákopu, pak jsme na kaši a máme na věky pokoj od té strašné války*.“ Zimu pak písečtí strávili ve Štorje a Podkoritě a čekali na doplnění stavů. Hrozný byl duben

1917, kdy vojáci dostali pouze 6 hodin odpočinku na 48 hodin (zbytek času budovali kaverny a opevnění, neustále přšelo a v nedodělaných kavernách nestačili mezi prací ani uschnout, hrozně trpěli též nedostatkem jídla). V té době František obdržel dvě medaile za statečnost (bronzovou a stříbrnou).

Jaký přístup měli vojáci k medailím? Až na výjimky je nenosili. Bronzové říkali čokoládová, protože za ní nic nebylo. Za stříbrnou bylo 7 korun a 50 haléřů měsíčně. A nejvíce se cenila zlatá, která znamenala 30 korun za měsíc a dovolenku.

Další nepředstavitelnou oblastí byla hygiena v zákopech. O nějakém čištění zubů, česání či pravidelném mytí nemohlo být ani řeči. Hodně trpěly nohy - na jaře a na podzim byly zákopy plné mazlavého bahna a vody, teploty nízké. Boty se promočily a voják v nohou zcela ztratil cit a nemohl se pohybovat (tzv. zákopová noha). Další útrapy přidávaly krysy, které užíraly zásoby a dokonce ohryzávaly pažby pušek. Horší bylo, že přenášely blechy a svrab. Po konzumaci zkažených potravin měli vojáci často střevní potíže, ale při bitvě vylézt ze zákopů a odskočit si bylo nebezpečné. Latríny se budovaly mimo zákop – byl to tzv. latrínový příkop, přes který byla položena prkna či trámy pro vykonání potřeby. Vzpomínka vojáka: „V zákopech jsme vykonávali potřebu do starých dopisů či

listů z knih a pak jsme to vyhazovali ven. Když došel papír zachytávali jsme stolicí do holých rukou“... Nemoci tedy byly dalším zabijákem kromě šrapnelů, min a kulek.

Ve dnech 12. května – 8. června 1917 proběhla krvavá bitva za obrovské převahy Italů, kteří měli v pohoří Kras na každých 5 m hlaveň děla a na rakouské pozice včetně Písečáků dopadl milión granátů. Písecký 11. pluk bojoval v přední linii, 26. května 1917 odrazil útok na Monte Ermado a zahnal Italy až k vesnici Meadazza. Písečáci obsadili postupně jižní a severní okraj vesnice a sváděli těžké boje o tunely na železniční trati Montalcone – Terst. Časté přesuny a změny pozic vojáky vyčerpávaly. Autentická vzpomínka vojáka (viz. kniha *Dvě ofenzivy*): „*Silnice bílá jak křída. Jdeme po ní zvolna žerouce prach a polykajíce horký vzduch, který se nad ní tetelí. Proti nám automobil přeplněný raněnými. Umazané obličejy vylekané přestálou hrůzou nebo ohyždě zkroucené bolestí se nás nemile dotýkají. Další se trousí pěšky. Všude je vidět ovázané hlavy podobající se ohromným bílým koulím, pošpiněným prachem a zrudlým krví, zlomené ruce nesené v páskách. Všechny tyto žluté voskové mumie, v nichž není života, mají jedinou touhu ve svých špinavých tvářích: ležet již konečně někde na poslední stanici této křížové cesty s celou svou hnisající a odporně páchnoucí bolestí.“*

Další velká bitva byla od 18. srpna do 12. září 1917. Zajatý český důstojník prozradil pozice rakouských a českých vojáků na Bajnsické plošině a zde okolo Kanalského vrhu byl písecký 11. pluk téměř zničen.

František byl naposledy spatřen u svého pluku v neděli 19. srpna 1917. Zda zemřel v této bitvě či později není jasné. Vzpomínka vojáka z 19. srpna (viz. kniha *Dvě ofenzivy*): „*Vyrazil jsem z tunelu jako štvané zvíře, v pravé ruce nabitý revolver, levou přidržuji bajonet. Masku proti plynům mě tluče do zad, kovová těžká helma mě tlačí k zemi. Přeskakuji hromady šutrů z rozstřílené ochranné zdi a hořící klády. Slyším, že mi něco kovového prudce zazvonilo o přílbu. Vyhýbám se rozhýbaným kolejím a jamám od granátů. Bez přestání frčí mi kolem hlavy střepiny granátů a syčí kuličky z pušek. Za každým zbytkem zdi se krčí nějaký voják s vyjeveným obličejem. Chci si na chvíli odpočinout, ale strach mě žene kupředu. V tu*

chvíli se řež stupňuje ve vášnivé šílenství. Krajina je zahalena dýmem jako mlhou a ustrašenou zemí otřásá detonace za detonací - miny, granáty, šrapnely a odporný rachot mašinkverů (strojní pušky). Země se proměnila v pekelnou výheň a žene proti sobě statisíce lidí s lidskými city, se vzpomínkami na život, s vášnivým chtěním žítí bez sebemenšího zájmu zabít. A tito lidé se podle rozkazu rvou o mizerné zákopy bídě vydlabané v kamenité zemi jako by šlo o bůhví jakou věc a ne hromádky rozstříleného šutru, o přeražený strom či rozbitou vesnici.“ Další vzpomínka vojáka na tuto bitvu: „Byla to hotová Golgota (místo ukřižování Ježíše) utrpení a smrti. Tam, kde začínala 1. linie, byly jen zasypané zákopy naplněné mrtvolami a z předprsni (klesající část zemního valu směrem k nepříteli) zbyla jen rozsypaná skalní suťoviska, za kterými se krčilo několik šílených vojáků - zmatených od největší hrůzy strašnější než peklo - bránících vrchol sv. Gabriela uprostřed nelidských hrůz nejstrašnějšího popraviště“.

Poslední bitvou roku 1917 byla bitva u Carporetta 24.října, kdy Italové ustoupili až k řece Piavě. Otázkou zůstává k čemu ta krvavá vítězství či ústupy byly. Můžeme si asi každý odpovědět sám.

Od Františkova syna (mého dědy) jsem se někdy kolem roku 1970 dozvěděl, že jeho otec zemřel v kaverně (vybudovaný úkryt ve skalních stěnách), kterou Italové podminovali. Vzpomínky vojáka na situaci v kaverně z 20. srpna 1917: „Kaverna nevypadá příliš vábně. Jsou tu jakési rozbořené kryty, z jejich trosek čouhají spousty klád, železných traverz a také lidských rukou a nohou. I rozbité hlavy je vidět. Železné plechy jsou zkrouceny jako zmačkaný papír. Betonové sloupy jsou vytrhány ze země a zpřeráženy na kusy. Je tu plno raněných a před kavernou, v níž už není ani trochu místa, leží bedny s municí a handgranáty (ruční granáty). Vzduch páchne čerstvou i starou krví a třaskavinami. Všude kolem díry od granátů, všecko je poházeno šterkem z otřískaných skal. Všechny stromy jsou zpřeráženy. Nejhrůznějším dojmem působí nedaleká vesnice Medeazza. Je vidět chvílemi, když se rozptýlí hustý dým. Místo kamenných domků s květinami v oknech, místo kostela na náměstí, místo bílých uliček a cisteren a zahrad nic než hromádky roztloučeného kamení. Tam, kde kdysi lidé žili klidně svůj vesnický život, muži na vinicích a

ženy u visutých krbů v kuchyních do černa začouzených, dnes nebylo života. Jako jed na srdci ležel na té zničené vsi těžký příkrov kamení, železa a lidských mrtvol, mezi nimiž daleko od rodného kraje spočinula též těla mnoha českých vojáků.“

František zemřel vzdušnou čarou přibližně 400 km na Jihozápad od Malé Turné. GPS ukazuje cestu do vesnice Meadazza, kde bojoval a pobýval v květnu 1917, po silnici 604 km. Jeho manželka Alžběta téměř dva roky jezdila po nemocnicích a hledala mezi zraněnými vojáky svého manžela. 21. srpna 1919 byl František prohlášen za mrtvého – dle polní italské pošty č. 391 z roku 1917 zahynul pravděpodobně v říjnu 1917, ale mohlo to být i dříve.

Jedenáct bitev mezi Italy a Rakusy v pohorí Kras na slovinsko – italské hranici (kde působil i 11. písecký pluk) přineslo půl milionu mrtvých a nezvěstných (300 000 Italů a 200 000 Rakusů včetně Čechů), mezi kterými skončil svoji životní pouť v 36 letech i František. Zbyla po něm 29letá manželka Alžběta, 6letý syn František a 2letý syn Eduard.

Na památku svého manžela umístila Alžběta v roce 1919 nebo 1920 křížek u polní cesty mezi Malou Turnou a Petrovicemi, nechala místo farářem z Radomyšle vysvětit a zasadila 3 břízy. Toto pietní místo je pravidelně udržováno a je i po více než 100 letech živou vzpomínkou celého tragického příběhu.

Na závěr: pocity z fronty vyjadřuje též píseň Válka na Itálii, jejíž text údajně vytvořil jakýsi Alois Topol. Navíc alespoň trochu dobré nálady vojákům na frontě udržovalo naději na návrat domů (i když ten text je hodně bolestný...). Jako doprovod písně měli obyčejnou foukací harmoniku:

SLUNCE UŽ ZAPADÁ ZA HORY ČERNÝ, DO ZÁKOPU TÁHNOU DAVY NESMÍRNÝ Z JEDNÝ STRANY ALPÍNY, Z DRUHÝ PADAJÍ MINY, TAK ZAČALA VÁLKA NA ITÁLII.

SOTVA JSEM NA VARTĚ PŮL HODINY STÁL, TALÍANSKEJ ÚTOK PRÁVĚ ZAPOČAL ŠRAPNELY TAM LÍTALY A KAMARÁDI PADALI, SMUTNÁ PODÍVANÁ NA TY RANĚNÝ.

**DO ZÁKOPŮ PADÁ TIŠE BÍLÝ SNÍH, VŠUDE
KOLEM LEŽÍ ŘADY RANĚNÝCH
JEDEN VOČI SPÁLENÝ, DRUHEJ NOHY
ZLÁMANÝ, TŘETÍ PROSÍ KAMARÁDA VO
DORAŽENÍ.**

**PSAL JSI KAMARÁDE DOMŮ PSANIČKO,
STAČIL JSI JEN NAPSAT DRAHÁ MATIČKO,
PSANÍ UŽ JE DOPSÁNO, TVOU KRVÍ
PODEPSÁNO, NA ITALSKÝ FRONTĚ V ŠEST
HODIN RÁNO.**

**TEN PRSTÝNEK CO NOSÍM NA LEVÝ RUCE
VODEVZDEJTE PROSÍM MOJÍ PANENCE
A POZDRAVTE JÍ NASTOKRÁT, ŽE
NESPATŘÍM JÍ VÍCEKRÁT, VOČI MI VYPÁLIL
ITALSKEJ GRANÁT.**

**SLUNÍČKO ZAPADÁ ZA HORY ČERNÝ, ZE
ZÁKOPŮ TÁHNOU ŘADY PROŘIDLÝ
A MĚSÍČEK KDYŽ ZAZÁŘÍ A BOJIŠTĚ OZÁŘÍ
PADLEJM KAMARÁDŮM SVÍTÍ DO TVÁŘÍ.**

Zpracoval: Milan Smolík (pravnuke Františka),
srpen 2021, s využitím informací z Vojenského
archivu a z knihy „Dvě ofenzivy“ (Bohuslav Hála)

Velká válka a padlí vojáci z našich obcí

Osek

Václav Brandejs

12. 7. 1882, Osek č. 16, 36 let

Václav, vyučený krejčí, se oženil v roce 1908,
v následujícím roce se narodil syn Josef.
Rukoval k 11. pěšímu pluku jako vojín a padl
na Píavě dne 24. října 1918.

Antonín Hájek

7. 9. 1873, Osek č. 33, 42 let

Byl povolán až při doplňování stavů a přesto,
že onemocněl, byl poslán na frontu. Cestou
však zemřel na zápal mozkových blan, 5.
srpna ve Vysokém Mýtě.

Václav Chvojan

12. 10. 1893, Osek č. 60, 25 let

Po mobilizaci v roce 1914 bojoval na
východní frontě, nedochovali se však žádné
úřední záznamy. Je jisté, že v r. 1919 vstoupil
do nově zformované československé armády
a byl vyslán bojovat na Slovensko. Padl na
neznámém místě 31. března 1921, v boji při
ostraze československo-maďarské hranice.

Jan Leder

12. 7. 1876, Kbelnice č. 32, 40 let

Jeho otec švec se narodil ve Slezsku, později
žili v Kbelnici a v Oseku č. 2, 34 a 49. Jan byl
dělníkem na statku a poté listonošem na
radomyšlské poště. V roce 1908 se mu
narodil syn Josef. Padl v boji u Kontuch
v Haliči 17. října 1916.

František Novotný

20. 8. 1875, 40 let

Tento rodák z Němčic u Čestic se stal r. 1910
čeledínem u Antonína Konopky v Malé Turné.
Oženil se s Marií Čabrádkovou z Oseka, stal
se tedy Osečákem a v roce 1914 se jim
narodil syn František. Za 4 měsíce rukoval
k 11. pěšímu píseckému pluku. V prvních
bojích proti Srbsku byl v říjnu 1914 těžce
raněn. Zemřel v pražském lazaretu
v Černínském paláci 26. července 1915.

Václav Sládek

21. 9. 1886, Rovná č. 1, Osek č. 15, 30 let

Z Rovné, kde členové rodiny působili jako zemědělstí dělníci na rovenském dvoře, se přestěhovali do Oseka č. 15, do bytu pro zaměstnance velkostatku. Roku 1911 se v Oseku oženil a v roce 1914 se narodil syn Karel. Rukoval v létě 1914, o dva roky později padl v Uhrách.

Josef Šácha

19. 9. 1893, 25 let

Nejstarší syn Matěje Šáchy se vyučil krejčím. Mobilizace ho zastihla ve Vídni, kam odjel na zkušenou. Prošel jen krátkým výcvikem v kasárnách, v říjnu 1914 byl těžce zraněn v bojích na Drině na srbské frontě. Z armády byl poté propuštěn a dožíval doma. Po čtyřech letech živoření jej zastihla smrt.

Václav Toman

24. 11. 1890, Nová Dobeš č. 37, 26 let

V roce 1900 se rodina přistěhovala do Oseka a Václav rukoval hned po vyhlášení mobilizace. Dle rodinných vzpomínek zemřel v roce 1916, jeho smrt není nikde zaznamenána.

František Vlček

9. 9. 1870 v Úbyslavi (Stachy), 46 let

Tento čeledín v Rohozné na statku č. 3 se v roce 1894 oženil s Alžbětou Špongrovou z Oseka č. 36. Zplodili spolu čtyři děti. Když vypukla válka, bylo mu 44 let a první vlna mobilizace se mu tak vyhnula. V roce 1915 již rukovat musel. Zemřel 15. března 1916 u Gyula Békés v Uhrách.

Václav Felbáb

12. 9. 1891, Malá Turná č. 23

Jeho otec, mlynářský dělník, zde byl zaměstnán a bydleli v podnájmu. V roce 1902 se odstěhovali do Českých Budějovic, ve válce zemřel.

Karel Michálek

7. 11. 1892

Narodil se v rodině kováře Aloise Michálka a sám se také kovářem vyučil. V zápise z r. 1919 uvádí jeho smrt osecká hasičská kronika. V první vlně však nerukoval a není uveden ani v seznamech válečných ztrát ani v matrice radomyšlské fary, strakonické ani budějovické.

František Ptáček

1879, Kbelnice, 35 – 39 let

Rodina žila i pracovala na kbelnickém dvoře. V roce 1901 se oženil s Marií Čabrádkovou a zplodili tři syny. Ve válce padl, ale neexistují žádné záznamy.

Jemnice

František Blažek

12. 8. 1881, Jemnice

Tento zamýšlený dědic prosperujícího statku byl roku 1902 odveden k zeměbraně a zařazen byl jako střelec. Prezenční službu vykonával do roku 1912, v únoru 1914 se oženil a v červenci stejného roku rukoval.

V lednu 1915 byl vážně zraněn, ale v dubnu 1917 byl znovu zařazen na frontu. Získal bronzovou medaili za statečnost v boji proti nepříteli. Není známo, kde padl.

Josef Blažek

28. 3. 1887, Jemnice, 31 let

Mladší bratr Františka po mobilizaci narukoval jako řadový voják, domobranec. Pravděpodobně na přelomu let 1917/18 byl pro zranění vyřazen z armády. V lednu 1918 se v Radomyšli oženil, ale 28. října toho roku zemřel na zánět plic a španělskou chřipku.

Bohumil Janovec

2. 11. 1895, jemnické Podolí č. 27, 20 let

Sloužil u zeměbranců a narukoval přímo z prezenční služby. Naposledy bojoval na ruské frontě u Černivska 27. srpna 1915, od té doby byl nezvěstný. Za mrtvého byl prohlášen v roce 1924.

Jan Myslivec

7. 6. 1884, Jemnice č. 22, 32 let

Bojoval v severní Itálii, naposledy na Soči 9. září 1916, od té doby byl nezvěstný. Nejsou k dispozici žádné záznamy.

Josef Voračka

1. 4. 1886, Jemnice č. 21, 29 – 32 let

Josef narukoval v roce 1915, zemřel v nemocnici pro infekční choroby v Sokalu v Haliči a tam byl také pohřben.

Jan Šaršok

Jemnice č. 42

Ve válce byl zraněn a vrátil se jako invalida.

Malá Turná

František Diviš

21. 1. 1881, Malá Turná č. 11, 36 let

Tento maloturenský chalupník byl v roce 1910 odveden a zařazen k zeměbrancům a o rok později se narodil syn František. V červenci 1914 narukoval k píseckému 28. zeměbraneckému pluku. Za měsíc byl zraněn v Srbsku, u Velike Glovy. Z vojny byl propuštěn, ale už za rok musel opět rukovat. Po druhém odvodu se narodil jeho mladší syn Eduard a František bojoval na italské frontě. V roce 1917 obdržel bronzovou a stříbrnou medaili za statečnost. Naposledy u svého útvaru byl viděn 19. srpna 1917, od té doby byl nezvěstný. Za mrtvého byl prohlášen v roce 1921. O kříž za obcí, který na jeho památku nechala postavit vdova Alžběta, se starají jeho potomci. Podrobnější informace naleznete v článku Ing. Milana Smolíka, Františkova pravnuka.

František Píkl

18. 11. 1887, Malá Turná č. 18, 31 let

Od svých sedmi let žil v Malé Turné v domě číslo 20. Válku prožil v zákopech. Na východní frontě byl zraněn a léčil se ve vojenském lazaretu. Po podepsání příměří se vracel domů. Na maďarském území vznikl spor s Maďary, kteří neozbrojené vojáky vyházeli z vlaku a zbili. Františkovi se podařilo dostat domů v zuboženém stavu, 18. listopadu 1918 však podlehl zánětu plic, který mu způsobilo podchlazení.

Petrovice

Antonín Diviš

22. 1. 1893, Petrovice č. 1, 24 let

Tento vyučený švec a domkářský syn byl odveden ke 2. dragounskému pluku a bojoval na východní frontě. Padl 26. srpna 1917 u Grózesci v Rumunsku, tam je na kótě 677 pohřben.

Jan Sup

25. 5. 1892, Petrovice č. 9, 24 let

Jan byl odveden k jízdě, k 6. dragounskému pluku. Padl 1. prosince 1916 u Naegra Sarolni v Rumunsku a tam je také pohřben.

Rohozná

Karel Mála

26. 1. 1893, Rohozná č. 12, 22 let

Tento nejstarší syn byl odveden k píseckému 11. pěšímu pluku. Padl 23. května 1915 v boji v srbských horách u Paračina.

Josef Voldán

23. 10. 1887, Rohozná č. 6, 28 let

Tento lesní hajný se oženil v roce 1913 a na konci toho roku se mu narodila dcera. Narukoval v červenci 1914, padl 7. dubna 1915 u Kumanovu v Srbsku.

Zdroj: Jana Vačkářová, Sto let od konce 1. Světové války, sto let samostatného státu,

2018 (výtah z brožury, zpracovala Lucie Mrkvičková)

Dodatek k seznamu padlých

K padlým z obce Rohozné je třeba doplnit jméno Františka Pítry.

František Pítra se narodil 1. března 1882 na statku č. 1. Byl odveden a bojoval na srbské frontě. Nepadl v boji, ale zemřel na tyfus v ležení u města Niš ve středním Srbsku (pravděpodobně v roce 1915). V oficiálním seznamu armádních ztrát uveden není, poznámku o jeho smrti zaznamenal radomyšlský farář v matričním zápisu o jeho narození. Datum smrti nevedl, neznal je.

K dodatku přidávám omluvu všem čtenářům brožury a všem Petrovičákům. Při přepisování konečné úpravy textu vypadla jedna číslice. Padlý Antonín Diviš z Petrovic pocházel z čísla 19, nikoliv z čísla 1. Nicméně s Diviši z čísla 1 vzdáleně spřízněný byl, jeho dědeček se tam narodil.

Jana Vačkářová